

ROCKY, COHEN VE MUHSİN BEY'DEN ÖRNEKLERLE HAYATIM*

MERİÇ DEMİRAY, 1975 yılında Aydın'da doğdu. Sırasıyla Enez, Kuşadası, Eskişehir ve İstanbul'da yaşadı. Sinema-Televizyon mezunu ve senaryo yazarı, biraz da yönetmendir. *Rocky, Cohen ve Muhsin Bey'den Örneklerle Hayatım* ilk kitabıdır.

*SEL YAYINCILIK

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat

Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

*SEL YAYINCILIK: 753

ISBN 978-975-570-

**ROCKY, COHEN VE MUHSİN BEY'DEN
ÖRNEKLERLE HAYATIM**

Meriç Demiray

Roman

© Birgül Özcan, 2015

© Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Öykü Özçinik

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Baskı ve Cilt: Yayılcılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Meriç Demiray

Rocky, Cohen ve Muhsin Bey'den
Örneklerle Hayatım

Roman

*İlk ekibime:
Aras, Ulař ve Ayla Demiray'a*

Açılış

Giuseppe Tornatore'ye binaen

Bir Kadın Vardı

Kasabamıza yeni atanan savcının karısıydı. Filmlerdeki kadar güzel değildi ve ben de çocuk aklımla ona âşık olmamıştım. Şişman, kıvrıkcık saçlı, gözlüklü ve kısa boyluydu. Küçük yerde kitap satın alabileceği bir yer yoktu; devamlı bizim eve gelir, kütüphaneden dört beş kitap seçer, alır giderdi. Ödünç aldığı kitapları içer gibi okur, haftası dolmadan geri getirir, sonra yenilerini alıp giderdi. İsterken de, iade ederken de ve muhtemelen okurken de bir bağımlı gibi davranırdı; telaşlı, gergin, çaresiz. Çok büyük bir orman yangınını hortumla söndürmeye çalışıyor gibiydi.

Kocasının ünü kasabaya geldiği anda yayılmıştı; doz aşımı içki içiyor, karısını ve çocuklarını dengesiz dövüyordu. (Dengesiz içmese ve dengesiz dövmese kasabada konulmazdı zaten.) Hafızam beni yanıltmıyorsa adamın sokakta altına işediği bile söyleniyordu. Kısa bir süre sonra öldü (öldü evet). 50 yaşında bile değildi adam, söylendiğine göre ciğerlerini kusmuştu. Bizim eve son gelişinde kadının saçları bembeyazdı (evet bembeyazdı). Son aldığı kitapları iade etti.

Kocasının ölümünü sabah okuduğu ilginç bir gazete haberini anlatır gibi anlattı ayaküstü. Aynı gergin, telaşlı haliyle bizlerle vedalaştı, birkaç ay önce ilk geldiği günkü gibi hızlı adımlarla bahçe kapısına yürüdü, uzaklaştı.

Hayatıma zaman zaman dahil olan tuhaf masal kahramanlarından belki de ilkiydi. Oyunlardan müteşekkil çocukluğumda henüz bilmediğimiz, yabancıyı olduğumuz, hayatın korkunç, acımasız, “gerçek” yanının ilk alametlerindendi.

Bir kadın vardı. Güzel değildi, çocuk aklımla ona âşık olmamıştım. Hatta biraz tedirginlik bile verirdi bana.

Eğer hâlâ yaşıyorsa dünyadaki tüm kitapları bitirmek üzeredir. Ya okumaya baştan başlayacak ya da ölmeye karar verecektir.

Hiçbir şey basit değildir.
Ben bir bale öğretmeniyim ve hayatta
hiçbir şey basit değildir.*

* Konuş Onunla (Hable con ella, 2002).

Cesaret Oyunu

Moda'da sabah olmak üzere, yıldızlar henüz kaybolmamış, inceden bir sonbahar ayazı kışın habercisi gibi boş sokakları dolanıyor. Belediyenin temizlik işçileri, çocuk bakmak için uzak semtlerden gelen başörtülü kadınlar, sabah namazından dönen kapıcılar zaman zaman sessizliği bozuyor. Parkın yanındaki bankta bir adam yatıyor. Soğuktan korunmak için üstünü kolilerle örtmüş. Sokak köpekleri birer ikişer havlamaya başlamış. Deniz kayalıkları sakın sakın okşuyor. Cemal Süreya Sokak'ta, uzun süredir tadilat görmemiş bir apartmanın en üst katındaki evden sarı sıcak bir ışık sızıyor.

Kirli camlar, boyası dökülmüş ahşap çerçeveler, salonun içinde üst üste kitaplar, bisküvi ambalajları, spor gazeteleri, bira kutuları, karşıda çekyat, üstünde kirli bir yastık, battaniye, çekyatın üstünde eski, sanki açsan toz üfleyecek ucuz bir vantilatör. Üst üste binlerce gazete, kimi yerde neredeyse tavana kadar uzanıyor. Duvarlar kirli, ıslı, havada ekşimiş süt gibi ağır bir koku.

Karanlık, uzun koridor.

Arka odada ince bir gölge: Teo, bilgisayarın başında, öylece ekrana bakıyor. Bin üç yüz bilmem kaçınıcı sigarasını söndürüyor. Ağzı çöplük gibi, çökük yanakları, gözünün altındaki mor halkalar bilgisayarın ışığıyla aydınlanıyor.

“Acaba ne yazsam? Bugün öleceğimi insanlara nasıl anlatsam. Kimin umurunda ki? Kim üzülecek ki? Neler yaşadığımı kim bilecek ki? Aslında en doğrusu en kısasıdır” diye düşünüyor. Sigarasını izmaritine kadar çekiyor. “Elveda” yazıyor. Yanına bir de gülen adam işareti. Sonra hemen siliyor, nasılsa herkes yakında öğrenecek. Birkaç gün müthiş popüler olacak, insanlar kafelerde barlarda onun ölüm sebeplerini tartışacak, tahminler yürütecek, sonra her şey eski haline dönecek. Bir tek kız kardeşi Hande için farklı olacaktı durum. Hande yıllar önce evlenmiş, İzmir’e yerleşmişti. İki çocuğu vardı. Kocasını hem içiyor hem de yanında çalışan kızını beceriyordu. Teo adamla kavga etmişti, araları bozulmuştu. Hande çocukların hatırına kocasının tarafında yer alıyorsa da, son derece mutsuzdu bu durumdan. Arada gizli gizli ağabeyini arıyor, dertleşiyor, sağlığı için kaygılanıyordu. Gecenin bu saatlerinde Teo, “üzülürse o üzülür” diye düşünüyor.

Kalkıp giyiniyor. İlk uzamış sakallarını kesiyor yaşlı bir eşeği kırkar gibi. Aylar sonra bedeni su görüyor. Sıcak suyun altında biraz yumuşuyor vücudu. “Bu kadar diş fırçası kimin lan?” Evde unutulmuş diş fırçalarından yola çıkan bir hikaye yazmayı düşünüyor, sonra vazgeçiyor, “Gerek yok.”

En afili tişörtünü giyiyor Teo. Köpek boku kokan arka odadan köpeği Sarı’yı alıyor. Sarı bir iki havlıyor. “Bu adamda bir tuhaflık var.” Sonra umursamıyor: Tüm köpekler gibi o da hayatın akışına inanıyor.

Teo fazla duygusal olmamaya çalışarak bir apartmanın önüne bağlıyor Sarı’yı. Tasmaına “Adım Sarı, tüm aşklarım yapıldı, oyuncuyum, sahip arıyorum” yazan bir not sıkıştı-

ıyor. Geçmiş günler hızlıca geçiyor aklından: Onu sokakta Özlem'le ayağı kırık bir halde buluşları, veterinerde tedavi ettirileri, barınağa verişleri, sonra öyle bir mahzun bakması ki giderken kıyamayışları, ani bir kararla alıp götürüşleri, Sarı'nın evin oğlu gibi büyümesi, günden güne güçlenmesi. Aylar sonra koşmayı başarması, rüya görürken ağıt yakar gibi sesler çıkarması, evdeki tüm terlikleri sehpanın altında toplaması, bonus reklamlarını görünce hep havlaması. Kimi zaman çöp arabalarına meydan okuyacak kadar cesur, kimi zaman başını Teo'nun göğsüne dayayıp uyuyacak kadar çocuk olması... Neyse bunları düşünmenin faydası yok, şimdi veda zamanı, Teo hızlıca öpüp sarılıyor Sarı'ya. Apartmanın bütün zillerini çalıp kaçıyor. Hava serin, trençkotunun yakalarını kara filmlerdeki katiller gibi kaldırıyor, sigarasını yakıyor, köşe başına saklanıp bekliyor.

Mevsimlerden sonbahar, hava kapalı, kışın habercisi ince bir yağmur hafif hafif çiseliyor. Apartmandan bir kadın çıkıyor, köpeğin üstündeki notu şaşkın bir ifadeyle okurken Teo Moda'nın çınarlı, uzun sokaklarından birinde, elleri cebinde uzaklaşıyor.

* * *

Bugün hayatının son günü Teoman'ın, ne istiyorsa yapacak. Kadıköy çarşıda bir bara oturup, bira söylüyor. Mardinli komi şaşkın, daha dükkanı yeni açmış, yerleri paspaslamış, duble çayını söylemiş, simit-peynir yemek üzereydi. Önce itiraz eder gibi oldu, sonra abiden gelecek parayı patrona çaktırmadan cebellezi edebileceğini düşündü, getirdi birasını çerezini, bir de "afiyet olsun" çekti. Hiç bulaşmadı Teo'ya, arkada sessiz sedasız kahvaltısını etti, bu tepkime para üretene dek beklemek yetecekti. Hem ağır bir meselesi

vardı abinin belliydi. Fener'le Beşiktaş'la, "bu ülke nereye gidiyor?" la çözülecek gibi değildi.

Teo ilk birasında telefonundan *Bilinmeyen Ülke*'yi dinledi, ikincide cüzdanından çıkardığı bakkal fişinin arkasına notlar aldı, kötü şiirler yazdı, sonra yırtıp kültablasına attı, üçüncüde neşeli bir şarkı mırıldanarak gelip geçenleri izledi, sonuncuda başını masaya dayadı, öylece kaldı.

* * *

Teo'nun önünde üç tane filtre kahve bardağı, anca ayılmış. Saçları ıslatarak arkaya doğru yatırmış, beyaz gömleğinin düğmelerini açmış, kimseyi görmemek ve görülmemek için eski model Ray-Ban'ını takmış, Moda Starbucks'ta ayılmaya çalışıyor. Bir yandan da ölmenin en güzel yolunu düşünüyor. Bu aslında ölümün temasına bağlıdır: Acısız ölüm istiyorsan yatıştırıcı bir şeyler içmelisin, geçim derdiyse pencere-leri kapatıp evdeki tüpü açmalısın. Hatırlanmak istiyorsan yanında birkaç kişiyi de götürmek ya da mektup bırakmak iyidir, balkon yerlidir. Meselesi kendiyile olanlar kurşun tercih ediyor. Sanki içinde sevmediği ikinci bir kişiyi de öldürüyor. Ecnebinin "one last shot" dediği, "right in the head" dediği. Teo hiçbirini istemedi, kendisini bir apartmanın tepesinden bırakmaya karar verdi. Önce geri geri yürüyecek, kollarını açacak, avazı çıktığı kadar bağırarak koşacaktı. Beş saniyeliğine Hezarfen olacaktı. Muhteşem bir finalle kapatacaktı. Bunu kolaylıkla yapabileceğini düşününce ürperdi, çünkü bu, bugün gerçekten ölebileceğine alametti.

Moda Starbucks'ın büyük pencerelerinden mahalleye baktı. İrili ufaklı apartmanları inceledi. Gün sonuna kadar zamanı vardı. Hangi apartmandan atlasa cesedi nerede bulunurdu? Hangi morgda yıkanır, nereye gömülürdü? On

yedi yaşında bir Bulutsuzluk Özlemi konserinde, -hatta tam da Nejat Sözerimi Geri Alamam'ı söylerken- esmer, hüznü bir kız onu ölene dek seveceğini söylemişti, cenazesine gelir miydi? Bir gece liseden arkadaşlarıyla buluşmuş içmişlerdi, ne biçim eğlenmişlerdi. Şimdi Teo ölünce o geceyi, beraber oldukları son gece olarak hüznü hatırlayacaklardı. Belki aynı masada buluşacak, Teo'nun sandalyesini boş bırakacak, hatta rakısını dolduracaklar, kadehlerini eski güzel günler için kaldıracaklardı. Sahi eski günler gerçekten güzel miydi? Yoksa kafamızda eskiyi stilize eden, çiçeklendiren, derleyen toplayan, o yaşlı kadına kırmızı ruj süren, abartılı makyajlar yapan ve bize yeniden sunan bir menajer mi yaşamakta idi? Eğer böyleyse eşek cennetine giderken onu da götürülecek olmaktan mutluluk duyacağını düşündü Teo.

Belki de bir mektup bırakmak daha doğru olacaktı: "Ölümünden kimse mesul değildir. Ölümünden kimse mesul... Ölümünden kimse... Ölümünden... Öl..."

Boş ver. Sadece öl.

"Kahvenizi döküyorsunuz," diye bir ses duydu. Ses kafasında yankılandı. Elindeki kahveye baktı, gerçekten dökülüyordu. Sonra bin kiloluk başını ağır ağır kaldırdı. Karşısında bir kadın oturmaktaydı.

"Kahveniz dökülüyor da, söyleyeyim dedim."

Teo zoraki bir gülümsemeyle teşekkür etti. Kadın bir süre Teo'yu yan gözle süzdükten sonra "Sizi görüyorum hep sahilde," dedi. "Köpeğinizi gezdiriyorsunuz." Teo kızı zerre hatırlamadı. "A, evet..." dedi. "Ben de sizi görüyorum." Yalan söylemeye de dili varmadı, kurduğu cümle ortada bir yerde kaldı. Kız neşeyle devam etti. "Ben de hem köpeğimi gezdiriyorum, hem de yürüyüş falan yapıyorum." "Ne güzel," dedi Teo. Artık nezaketen biraz sohbete girmenin vakti gelmişti. O gün hayatının son günü bile olsa, bu sarışın,

geniş omuzlu, her şeye hayatında ilk kez görüyormuş gibi hayretle bakan ve üzerindeki çok renkli kıyafet kombinasyonuna göre rahatlıkla "tuhaf" denebilecek genç hanım bu kadar görmezden gelinemezdi. "

"Burada mı oturuyorsunuz?" diye sordu. Kızın iki gözünde iki ışık yandı birden, "Evet, hemen arka sokakta, Hüseyin Bey'de oturuyorum." Teo, "Ne güzel," diyebilirdi.

Kız diyalogu kopartacak bir sessizlik yaşanmadan devam etti: "Daha yeni taşındım ama. Bir sene falan oluyor. Cihangir'in keşmekeşinden kaçmıştık buralara erkek arkadaşıyla. Sonra takıldığımız kafenin garsonuna aşık oldu, terk etti beni."

Kız komik bir şey anlatmış gibi gülümsüyordu. "Böyle insanlar var" diye düşündü Teo. Hayatının en ince yerini daha ikinci cümlede açık edebilen. Hoşuna da gitmişti aslında. Kızın gözünde yananın aynısından Teo'nun gözünde de yandı: Hayatının son gününü yalnız geçirmek bir yerden sonra sıkıcı olabilirdi. Ayrıca bir zamanlar insanlarla sohbet etmek onun da sevdiği bir şeydi. Yüzüne zorla bir şaşırma ifadesi yerleştirerek, "Gerçekten mi!" dedi. Kız hızlı hızlı anlatmaya başladı: Cihangir'de oturuyorlarmış, nerede akşam orada sabah bir hayatları varmış ama bu Gezi Parkı olaylarından da biber gazından da bunalmışlar. Biraz durmak, ara vermek, dinlenmek istemiş, Moda'ya taşınmışlar. Her gün bir kafeye gidip, uzun uzun gazete kitap okuyorlarmış. Her şey planladıkları gibi gidiyormuş başta, tek planladıkları kafedeki garson kızın gereğinden fazla güzel ve ilgili olmasını sevgilisine karşı. Önce kavgalar, "sen bana güvenmiyor musun"lar, "bıktım senin bu kıllanmalarından"lar, "karşıdan taşındık gene mi kurtulamadık"lar. Sonra bir gün Müjde'nin (kızın adı Müjde bu arada, hikayenin ortasında durup, tanışıp, devam ediyorlar) halası ölüyor, İzmir'e

gidiyor birkaç günlüğüne, sonra dönüyor. Yine her şey aynı gibi ama sevgilisi (o da Hakan'mış) biraz daha uzak, sessiz, her şeye sanki daha bir erken parlıyor. Aynı kafeye gidiyorlar, bahsi geçen kız işten ayrılmış. Bağlantılandıramıyor önce. Sonra bir kavganın ertesinde Hakan'ı eski usul takip ediyor ve peşinden Yeldeğirmeni'nde bir eve giriyor. Kız öğrenciymiş meğer, bizimkini çok evvel tavlamaş meğer, meğer içerideki odadalmış o sırada, kuvvetle muhtemel sevişiyorlarmış. Ev arkadaşı, -bu kızların bir ev arkadaşı vardır ya hep- o çıkmış kapıya, "Bu evde kimse yok, saçmalamayın lütfen," demiş. Müjde tam ayrılacakken Hakan'ın ayakkabılarını görmüş. "Yeni çalışmaya başladığım dönem, hatta galiba ilk maaşımı almıştım. Nasıl da mağaza mağaza aramıştım. Nasıl da havalı dururdu ayaklarında. Nasıl sevinmiş, nasıl sevişmiştik sonra. Sevişerek başlıyor her şey, sevişerek devam ediyor ve sevişerek bitiyor. Bitiyordu işte, Yeldeğirmeni'nde bir öğrenci evinin önünde, Cihangir'leri birlikte terk ettiğim, birlikte yaşlanmayı hayal ettiğim adam kapıya bile çıkamıyordu. Sorumluluğunu sırtlanamıyor bir türlü, büyük ihtimalle içerideki odada donla yatağın etrafında dolanıyor, dolanıyor ve dolanıyordu.

Ayakkabılarını alıp çıktım sonra, canım ayakkabıları önüme çıkan ilk çöpe attım. Kırmalıydım onu biraz olsun, yaralamalıydım. Mailler gönderdim sürekli, sırlarımızı bıkmadan ortak arkadaşlarımıza anlattım; mesleki hırslarını, dostlarıyla ilgili yaptığı dedikoduları, zaman zaman şeyini kaldıramamasını, vergi kaçırmasını. O günlerde psikiyatriste gitmeye başladım, doktoruma 'Keşke ölseydi, bu kadar acı çekmezdim,' dedim, doktorum hak verdi, 'Doğru,' dedi, 'sen kendi ölümünü gördün çünkü, bu daha ağır bir şeydir.'

Sonra yaz yetiştii imdadıma. Gümüşlük'e gittim bir süreligine, oradan Kabak'a geçtim, içtim içtim içtim. Bir takım adamlarla yattım, çok hatırlamıyorum. Böyle bir gecenin son-

rasında, Kaş Kamping'in oradaydı sanırım, denize girdim. Saat akşamüstü dörttü. Harika bir suydı. Orada kendi kendime 'artık bitti kızım' dedim. 'Bırak gitsin. Bu sudan çıkınca artık yeni bir hayata başla' dedim. Çıktım, sarındım havlu-ya, taktım kulaklığı güzel bir şarkı dinledim. *New Light of Tomorrow*'du galiba. 'Bundan sonra sen varsın' dedim. 'Seni üzmeyecek, şaşırtmayacak, hayal kırıklığına uğratmayacak bir tek sen varsın, yürü' dedim. O gün bugündür iyiyim. Bir de köpeğim var işte, Dreyfus, o da hiç kaçmıyor, yalan söylemiyor abisi. Bir tek kakasını kaçırabiliyor ama o kadar hatayı hepimiz her gün yapıyoruz."

Bir anda kendine geldi Müjde. "Ay çok mu şişirdim kafanızı? Bu da böyle bir hikaye işte, tamamını anlatmadan anlaşılmıyor. Hem nedense bugünlerde artık kimse kimseye bir şey anlatmıyor, herkes herkese her şey yolundaymış gibi davranıyor. Anlattım gitti işte, n'olacak? En fazla iki iyi dost oluruz. En kötü ihtimalle de şu kapıdan çıkıp ters yönlere doğru uzaklaşırız. İkisi de benim için sorun değil. Hikayede de belirttiğim gibi, artık ben varım, başka bir şey önemli değil. Hayatımdaki en büyük problem Dreyfus'un kakası olmalı artık, hayatımda problemlere bir kakalık yer var artık. O da dolu, Dreyfus'un kakasıyla dolu. Neyse, kafanızı şişirdim. Neyse, ben gideyim. Neyse, neyse ben gideyim."

Teo "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu çok düşünmeden. Müjde "Sahilde gezeceğim, böyle kasvetli havaları çok severim," dedi. Teo "Ben de gelebilir miyim?" diye sorunca ki normalde böyle bir şeyi asla istemezdi, Müjde "Tabi ki, çok sevinirim," dedi.

İki eski gemi, gürültüler çıkararak ve arkalarında kara dumanlar bırakarak yalnızlıklarından; yosunlu, paslı, görkemli limandan ayrıldılar.

* * *